

תלמוד בבלי מסכת יומא דף לט עמוד ב

אמר רבה בר בר חנה: מירשלים ליריחו עשרה פרסאות, ציר דלתות היכל נשמע בשמוña תחומי שבת. עדים שביריחו היו מתעשות מריח הקטורת, נשים שביריחו אין צריכות להתבשם מריח קטורת, כלה שבירושלים אינה צריכה לתקשט מריח קטורת. אמר רבי (יוסי בן דולגאי) +מסורת הש"ס: [אליעזר בן דגלאי]+: עדים היו לאבא בהרי (מכמר) +מסורת הש"ס: [מכור]+ והוא מתעשות מריח הקטורת. אמר רבי חייא בר אבון אמר רבי יהושע בן קרחא: סח ל' זקן אחד: פעם את הלכת לשליה, והרחתני ריח קטורת מבין כותליה.

תלמוד בבלי מסכת סנהדרין דף קג עמוד ב

תניא, רבי נתן אומר: מגרב לשילה שלשה מיליון, והיה עשן המערה ועשן פסל מيكا מתערבין זה בזה. בקשׁו מלאכי השרת לדוחפו, אמר להן הקדוש ברוך הוא: הניחו לו, שפטו מציה לעובי דרכיהם. ועל דבר זה נענו אנשי פלאג בעגה. אמר להן הקדוש ברוך הוא: בכבודיו לא מחיתם, על כבודו שלبشر ודם מחייתם! אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן קסמא: גדולה לגימה, שהרחיקה שתי משפחות מישראל, שנאמר על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים. ורבי יוחנן דידייה אמר: מרחיקת את הקרובים, ומקרבת את הרחוקים, ומעלמת עיניהם מן הרשעים, ומשרה שכינה על נביי הבעל, ושאגתו עולה zdun. מרחיקת את הקרובים-

תלמוד בבלי מסכת יומא דף לח עמוד א

של בית אבטינס לא רצוי למד על מעשה הקטורת. תננו רבנן: בית אבטינס היו בקיין במעשה הקטורת ולא רצוי למד. שלחו חכמים וביבאו אומנין מאלכסנדריא של מצרים, והוא יודען לפטם כמותם ולא היו יודען להעלות עשן כמותן. של הלו מתامر ועולה ממך, של הלו מפצע לכאן ולכאן. וכששמעו חכמים בדבר אמרו: כל מה שברא הקדוש ברוך הוא לכבודו בראו, שנאמר כל פעול ה' למעןה, וחזרו בבית אבטינס למקוםן. שלחו להם חכמים ולא באו, כפלו להם שכרן ובאו. בכל יום היו נוטלין שנים עשר מנה, והיום עשרים וארבעה. רבי יהודה אומר: בכל יום עשרים וארבעה והיום ארבעים ושמונה. אמרו להם חכמים: מה ראייתם שלא למד? אמרו: יודען היו של בית אבא שבית זה עתיד ליחרב, אמרו: שמא לימוד אדם שאין מהווגן, וילך ויעבוד עבודת זרה בכר. ועל דבר זה מזכירים אותו לשבח: מועלם לא יצאת כלה מבושמת מבתיין, וכשנושאי אש מה מקומ אחר מתני עמה שלא תתבsem, שלא יאמרו מעשה הקטורת מתבשין, לקיים מה שנאמר והייתם נקיים מה' וישראל. תניא, אמר רבי ישמעאל: פעם את ה'יתי מהלך בדרכך, ומצאתי אחד מבני בנייהם, אמרתי לו: אבותיך בקשׁו להרבות כבודך, ורצו למעט כבוד המקומ - עכשוו כבוד מקום במקומו, ומייט כבודם. אמר רבי עקיבא: (פעם את ה' שחק רבינו ישמעאל בן לוגא: פעם את ה' יצאתי אני ואחד מבני בנייהם לשדה ללקט עשבים, וראיתי (שחק ובכח) +מסורת הש"ס: [שכח ושהק]+. אמרתי לו: מפני מה בכית? אמר לו: כבוד אבותי נזכרתי. ומפני מה שחקת? אמר לו: שעתיד הקדוש ברוך הוא להחזיר להנו. ומפני מה נזכרת? אמר לו: מעלה עשו כנדי. - הראהו לי! - אמר לו: שבועה היא בידינו שאין מראין אותן לכל אדם. אמר רבי יוחנן בן נורי: פעם את ה' מצאתי זקן אחד ומגילת סמנים בידו, אמרתי לו: מיין אתה? אמר לו: מבית אבטינס אני. ומה בידך? אמר לו: מגילת סמנים. - הראהו לי! - אמר לו: כל זמן שבית אבא ה' קיימין - לא היו מוסרין אותו לכל אדם, ועכשוו - הר' הוא לך וזהר בה. וכשבאתי וסחתי דברי לפני רבי עקיבא אמר לו: מעתה אסור לספר בגנותך של אלו. מכאן אמר בן עזאי: בשמך יקרואך, ובמקומך יшибורך, תלמוד בבלי מסכת ומשלך יתנו לך. אין אדם נוגע במוקן לחבריו, ואין מלכות נוגעת בחברתו אפילו כמלא נימא.